

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-281/18-6

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sutkinja toga suda Sanje Štefan, predsjednice vijeća, dr. sc. Sanje Otočan i mr. sc. Mirjane Juričić, članica vijeća te više sudske savjetnice Veseljke Kos, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatskog Telekom d.d., Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, kojeg zastupa

protiv rješenja tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Općine Kalnik, Kalnik, Trg Stjepana Radića 5, zastupane po opunomoćenici

radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta, na sjednici vijeća održanoj 30. siječnja 2019.

p r e s u d i o j e

- I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-03/16-11/61, urbroj: 376-10-18-20 od 14. lipnja 2018.
- II. Odbija se zahtjev zainteresirane osobe za naknadu troška upravnog spora.
- III. Ova presuda će se objaviti u „Narodnim novinama“.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem u točki I. izreke se utvrđuje da je tužitelj (dalje: HT) infrastrukturni operator za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu na nekretninama poblize navedenim u izreci tog rješenja koje se nalaze na području Općine Kalnik, a koje su u vlasništvu/suvlasništvu Općine Kalnik prema evidenciji Općinskog suda u Bjelovaru, Zemljišno-knjižnog odjela Križevci. Nadalje se utvrđuje da na tim nekretninama HT ima izgrađenu elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu (dalje: EKI) prema podacima o EKI navedenim u Elaboratu za pravo puta broj 1101/2017 od 23.12.2017. (dalje: Elaborat). Također da je Elaborat u dijelu o količini, vrsti i prostornom položaju EKI sastavni dio tog rješenja. U točki II. izreke navedenog rješenja se utvrđuje da HT ima pravo puta i na nerazvrstanim cestama na području Općine Kalnik poblize navedenim u Uvjerenju Županijske uprave za upravljanje županijskim i lokalnim cestama Koprivničko-križevačke županije, klasa: 340-09/18-01/52, urbroj: 2141-06-376-06-52/2018 od 18.1.2018. koji je sastavni dio tog rješenja, a koje se nalaze u vlasništvu Općine Kalnik.

U točki III. izreke se navodi da količinu i vrstu EKI iz točke I. i II. tog rješenja čine trase kabelaške kanalizacije te trase elektroničkih komunikacijskih vodova u zemlji i nadzemnih elektroničkih komunikacijskih vodova navedene u Elaboratu, a u točki IV. izreke se utvrđuje godišnja naknada za pravo puta za korištenje nekretnina iz točke I. i II. tog rješenja, a za nekretnine i prema podacima navedenim u Elaboratu i podacima iz evidencije

Zemljišno-knjižnog odjela Križevci ili podredno Područnom uredu za katastar Koprivnica – Odjela za katastar nekretnina Križevci, s time da su za utvrđenje iznosa naknade i način obračuna primijenjeni članci 6. i 7. stavci 1., 2., 3. i 4. Pravilnika o potvrdi i naknadi o pravu puta („Narodne novine“ 152/11., 151/14. i 95/17. – dalje: Pravilnik).

Daljnijim točkama V., VI., VII. i VIII. se pobliže definiraju rokovi i način, odnosno uvjeti pod kojima je tužitelj dužan naknadu za pravo puta utvrđenu u rješenju tuženika, platiti zainteresiranoj Općini Kalnik.

Tužitelj u tužbi prije svega navodi da je tuženik na temelju zahtjeva zainteresirane osobe za utvrđivanje infrastrukturnog operatora po službenoj dužnosti pokrenuo inspekcijski postupak nad tužiteljem i donio rješenje dana 26. veljače 2016., kojim je tužitelju naložio niz obveza, uključujući i dostavu pobliže navedene dokumentacije. U skladu s time je tužitelj postupio i dostavio tražene podatke. Nakon toga je tuženik, pozivom na odredbu članka 28. stavka 6. Zakona o elektroničkim komunikacijama, donio osporeno rješenje.

Tužitelj rješenje tuženika smatra nezakonitim zbog bitne povrede pravila postupka; pogrešne primjene materijalnog prava te pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, odnosno tužbu podnosi iz svih razloga propisanih u članku 60. stavku 1. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“ 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17. – dalje: ZUS).

Dodaje da je dostavio i druge podatke koje je tražio tuženik u zaključku od 1. veljače 2017., jer Općina Kalnik nije pristala na sklapanje ugovora o služnosti s tužiteljem. Nakon toga da je tuženik 15. svibnja 2017. donio rješenje u ranijem postupku, čiji sastavni dio je i Potvrda o pravu puta broj 8393, kao i Tablica 1.1.

Tužitelj nastavno u tužbi pobliže navodi kronologiju događaja te opisuje postupke koji su prethodili donošenju osporenog rješenja, pa tako ističe i da je Visoki upravni sud presudom poslovni broj: UsII-131/17 od 6. rujna 2017. poništio ranije rješenje tuženika od 15. svibnja 2017. uz obrazloženje razloga, a prije svega iz razloga da tijekom provedenog postupka nije na nedvojben način utvrđeno da je zainteresirana Općina Kalnik vlasnik, odnosno upravitelj na svim nekretninama u odnosu na koje joj je tuženik priznao pravo na naknadu za pravo puta. S tim u vezi se nadalje obrazlaže pod kojim uvjetima i postoji obveza infrastrukturnog operatora na plaćanje naknade za pravo puta. Nakon toga je u ponovnom postupku tuženik donio rješenje, ovdje osporeno, u kojem navodi da je otklonjena svaka dvojba i sumnja po pitanju vlasništva/suvlasništva Općine Kalnik, u odnosu na koje je tuženik priznao pravo puta, koju naknadu je tužitelj dužan platiti zainteresiranoj, jer na navedenim nekretninama ima izgrađenu EKI.

Tužitelj i dalje smatra da tuženik nije nedvojbeno utvrdio da se sve čestice obuhvaćene osporenim rješenjem tuženika nalaze u vlasništvu zainteresirane osobe i to tijekom cijelog vremenskog razdoblja u odnosu na koji joj je priznata naknada. Osvrće se i na pitanje pravilnosti utvrđenja u odnosu na nerazvrstane ceste, uz daljnje navode kojima ukazuje na sve obveze i postupak koji je prethodno potrebno provesti u skladu s odredbama Zakona o cestama, koje je radnje, smatra, zainteresirana bila dužna provesti. S tim u vezi dodaje da zainteresirana nije, sukladno odredbama tog Zakona, uskladila stvarno stanje sa zemljišno-knjižnim stanjem, da bi se moglo nesporno utvrditi da određena nekretnina predstavlja nerazvrstanu cestu. Smatra da niti u nastavku postupka nije nesporno utvrđeno da dio nekretnina predstavlja nerazvrstane ceste, a da nije za takvo utvrđenje dovoljno pozvati se na Uvjerenje Županijske uprave za upravljanje županijskim i lokalnim cestama Koprivničko-križevačke županije od 18. siječnja 2018. Dakle, tužitelj smatra da to Uvjerenje nije odgovarajuće dokazno sredstvo za utvrđivanje navedene činjenice, koju tvrdnju pobliže obrazlaže u tužbi.

Iz navedenih razloga smatra da nije postupljeno u skladu s uputama i primjedbama datim u navedenoj presudi poslovni broj: UsII-131/17 niti je nesporno utvrđen status zainteresirane osobe kao ovlaštenika naknade za pravo puta na nekretninama obuhvaćenim osporenim rješenjem.

Dodaje da je i u drugim odlukama (npr. UsII-8/17) Visoki upravni sud Republike Hrvatske zauzeo stajalište da je prethodno potrebno nedvojbeno utvrditi o kakvoj se vrsti nekretnine radi, odnosno da je za utvrđivanje nositelja prava vlasništva na nerazvrstanoj cesti

potrebno nedvojbeno utvrditi da je riječ o takvoj vrsti nekretnine da bi se isključila bilo kakva dvojba u svezi titulara vlasništva na toj nekretnini, a tužitelj zaključuje da je to pitanje i nadalje ostalo sporno, jer tijekom postupka nisu otklonjene dvojbe i propusti na koje se ukazivalo u ranije navedenoj odluci.

Posebno obrazlaže zbog čega navedeno uvjerenje ne može biti vjerodostojan dokaz o tome da određena nekretnina predstavlja nerazvrstanu cestu, a da odredba članka 8. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“ 47/09.), obvezuje tuženika da utvrdi pravo stanje stvari, odnosno na temelju raspoloživih dokaza da utvrdi odlučne činjenice bitne za zakonito i pravilno rješavanje upravne stvari (načelo materijalne istine).

S obzirom da na odgovarajući način nisu utvrđene sve bitne činjenice, a od kojih ovisi i pravilnost daljnjeg utvrđenja da je u odnosu na te nekretnine zainteresirana osoba ovlaštenik prava na naknadu za pravo puta, time je, zaključuje tužitelj, ne samo pogrešno utvrđeno činjenično stanje, već uslijed postupovnih povreda pogrešno primijenjeno i materijalno pravo, a koji propusti su doveli i do donošenja nezakonitog rješenja.

Predlaže da ovaj Sud usvoji tužbeni zahtjev i poništi rješenje tuženika.

Tuženik u odgovoru na tužbu navodi iscrpne razloge zbog kojih, suprotno tužbenom navodu, smatra da je odluku donio na temelju pravilno utvrđenog činjeničnog stanja te uz pravilnu primjenu materijalnog i postupovnog prava.

Suprotno tvrdnji istaknutoj u tužbi smatra da je osporeno rješenje doneseno te postupak koji je tome prethodio proveden u skladu s odredbama Zakona o elektroničkim komunikacijama („Narodne novine“ 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14. i 72/17. – dalje: ZEK) te odredbama ovdje mjerodavnog Pravilnika, a u povodu zahtjeva zainteresirane Općine Kalnik, s time da je u nastavku postupka tuženik uvažio sva pravna shvaćanja i primjedbe iznesene u presudi poslovni broj: UsII-131/17-6 od 6. rujna 2017. te potom donio osporeno rješenje. Pogrešno mišljenju tužitelja ukazuje na već izraženo stajalište Visokog upravnog suda Republike Hrvatske u presudi poslovni broj: UsII-166/18, pri čemu ukazuje i na odredbe Zakona o cestama, koje, zaključuje, tužitelj pogrešno tumači. Prema navedenom stajalištu Suda u navedenoj presudi, naknada za pravo puta se obračunava i u odnosu na ceste što znači da se ta obveza odnosi i na ceste u vlasništvu zainteresirane osobe na kojima se nalazi EKI tužitelja, a da se odredbama Zakona o cestama regulira građenje infrastrukturnih objekata na cesti, međutim, ne i pravo puta i pravo na naknadu za EKI, koja je propisana odredbama ZEK-a, s obzirom da upravo ZEK propisuje prava i obveze operatora elektroničkih komunikacija. Suprotno tvrdnji tužitelja, navedeno Uvjerenje od 18. siječnja 2018. sadrži podatke o katastarskim česticama na kojima se nalaze nerazvrstane ceste Općine Kalnik. Dodaje da je prilikom donošenja rješenja tuženik uzeo u obzir i očitovanje Hrvatskih cesta d.o.o. o pravnom statusu nekretnina, klasa: 940-01/18-3/53, urbroj: 345-232/247-2018-2 od 31. siječnja 2018. Iz navedenog očitovanja da nedvojbeno proizlazi koje katastarske čestice predstavljaju nerazvrstane ceste na području Općine Kalnik, a koje su ex lege u njezinom vlasništvu, bez obzira na zemljišno-knjižne upise. Iz toga slijedi da su bitne činjenice pravilno utvrđene upravo u skladu s datim uputama Suda, a navedene podatke koje sadrže i dokumenti tužitelj ničim u tužbi ne dovodi u pitanje.

Tuženik smatra da su tužbeni navodi općenite naravi, paušalni bez utjecaja na ocjenu zakonitosti osporenog rješenja, jer tužitelj ničim ne potkrjepljuje navod da podaci sadržani u dokumentaciji koja je bila temelj za njegovo donošenje ne bi bili točni i istiniti, a dokumentacija kojom se koristio tuženik nevjerodostojna.

Tuženik predlaže ovom Sudu da tužbeni zahtjev odbije.

Zainteresirana osoba Općina Kalnik u odgovoru na tužbu u bitnom navodi razloge zbog kojih se protivi tužbi u cijelosti, odnosno svim razlozima navedenim u tužbenom zahtjevu. Potvrđuje točnim navod tuženika da sama činjenica upisa u zemljišne knjige nije konstitutivni element da bi se određena nekretnina smatrala nerazvrstanom cestom, već da sve ceste koje na dan stupanja na snagu Zakona o cestama (28. srpnja 2011.), a koje nisu razvrstane kao javne ceste, postaju nerazvrstane ceste, neovisno o tome tko je naveden kao titular vlasništva. Također da je prema odredbama ovdje mjerodavnog Pravilnika, propisana obveza plaćanja naknade za korištenje nekretnina na temelju prava puta, što svakako

obuhvaća i nerazvrstane ceste te puteve. S tim u vezi se poziva na primjenu članka 5. Pravilnika. Dodaje i da je tuženik status nerazvrstanih cesta nesporno utvrdio na temelju cjelokupne dokumentacije na kojoj je utemeljio rješenje. Stoga da je netočan navod tužitelja da je tuženik status pojedinih katastarskih čestica utvrđivao isključivo na temelju očitovanja Županijske uprave za upravljanje županijskim i lokalnim cestama Koprivničko-križevačke županije, odnosno izdanog Uvjerenja, već je utvrđenje o tom pitanju temeljio i na očitovanju o pravnom statusu nekretnina od 31. siječnja 2018. koje su dale Hrvatske ceste d.o.o. Time da je nesporno utvrđen status nekretnina, uključujući i nerazvrstane ceste na području zainteresirane osobe, a tuženik u cijelosti postupio u skladu i s uputom iz navedene presude kojom je poništeno ranije rješenje tuženika doneseno u predmetnoj stvari. Stoga zainteresirana predlaže da ovaj Sud odbije tužbeni zahtjev u cijelosti. Također traži naknadu troška za sastav odgovora na tužbu i pripadajući porez na dodanu vrijednost u pobliže navedenom iznosu.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Rješenje tuženika doneseno je pozivom na odredbu članka 28. ZEK-a, kojom je uređeno korištenje općeg dobra i nekretnina drugih na temelju prava puta. Nadalje je tom odredbom propisano tko se i pod kojim uvjetima smatra infrastrukturnim operatorom, te pod kojim pretpostavkama ima pravo puta. Stavkom 6. te zakonske odredbe se propisuje da upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine može od tuženika tražiti utvrđivanje infrastrukturnog operatora za EKI koja je izgrađena na općem dobru ili na nekretninama iz članka 27. stavka 1. ZEK-a te utvrđivanje količine i vrste takve infrastrukture i visine naknade za pravo puta.

Iz podataka spisa predmeta proizlazi da je zainteresirana osoba, u smislu navedene zakonske odredbe (članak 28. stavak 6. ZEK-a) podnijela zahtjev tuženiku pa je s tim u vezi bilo potrebno tijekom postupka utvrditi da li je zahtjev podnijela ovlaštena osoba (upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine) dakle, činjenice u pogledu vlasništva nekretnine (odnosno upravitelja općeg dobra) koje u upravnom postupku trebaju biti pravilno i potpuno utvrđene jer su odlučne za pravilnu primjenu propisa koji je ovdje mjerodavno materijalno pravo, što nadalje znači da je bilo nužno prethodno utvrditi na nesporan način status obuhvaćenih nekretnina rješenjem tuženika, a sve to u skladu s uputama datim u presudi ovog Suda poslovni broj: UsII-131/17-6 od 6. rujna 2017., kojom je poništeno ranije rješenje tuženika.

S time u vezi ovaj Sud prigovor tužitelja da je tuženik pogrešno primijenio materijalno pravo jer prethodnom donošenju rješenja nije na nedvojben način utvrdio bitne činjenice, ocjenjuje neosnovanim, iz niže navedenih razloga.

Naime, prije svega u odnosu na navod tužitelja i tvrdnju o spornom statusu nekretnina obuhvaćenih rješenjem tuženika, valja reći da se tuženik osnovano poziva na odredbe Zakona o cestama („Narodne novine“ 84/11., 18/13., 22/13., 54/13., 148/13. i 92/14.). Odredbom članka 101. stavka 1. tog Zakona propisano je da je nerazvrstana cesta javno dobro u općoj uporabi u vlasništvu jedinice lokalne samouprave na čijem se području nalazi, što dalje znači da su prema odredbama tog Zakona, nerazvrstane ceste ex lege postale vlasništvo jedinice lokalne samouprave. Iz navedenog nadalje slijedi da je upis u zemljišne knjige deklaratorne naravi, u odnosu na takve nekretnine. S obzirom da se, prema odredbama članka 131., 132. i 133. Zakona o cestama, upisi vlasništva provode po službenoj dužnosti, zbog čega vrijeme upisa, kao i sam upis u zemljišne knjige u skladu s odredbama tog Zakona, ne bi bio od utjecaja na donošenje drukčije odluke u ovoj stvari. Tako shvaćanje je već izraženo u nizu odluka ovog Suda.

Također je u rješenju tuženik izričito naveo na temelju koje dokumentacije je utvrđeno koje sve katastarske čestice predstavljaju nerazvrstane ceste na području zainteresirane Općine Kalnik, a koje su, s obzirom na naprijed navedeno, nesporno u vlasništvu zainteresirane, neovisno o zemljišno-knjižnim upisima.

Dakle, tuženik je, prema ocjeni ovog Suda, postupajući u skladu s primjedbama datim u navedenoj presudi ovog Suda, kojom je poništeno ranije rješenje tuženika, na nedvojben način utvrdio bitne činjenice i time otklonio svaku dvojbu u svezi statusa predmetnih nekretnina obuhvaćenih rješenjem tuženika.

Slijedom navedenog su, prema ocjeni ovog Suda, bitne činjenice pravilno utvrđene te rješenje tuženika doneseno uz pravilnu primjenu materijalnog prava i u pravilno provedenom postupku, a tužbeni navodi neosnovani. Naime, tužitelj ničim ne potkrjepljuje tvrdnju da je dokumentacija na kojoj se temelji rješenje tuženika, nevjerodostojna niti ičim dokazuje da podaci koje sadržava ta dokumentacija ne bi bili točni i istiniti.

Slijedom toga, općenita i paušalna tvrdnja tužitelja da je činjenično stanje bitno za donošenje pravilnog rješenja i dalje ostalo neutvrđeno, nije odlučna za ocjenu zakonitosti osporenog rješenja.

Slijedom navedenog je valjalo, na temelju odredbe članka 57. stavak 1. ZUS-a riješiti kao pod točkom I. izreke presude.

Odluka o naknadi troška ovog upravnog spora je donesena na temelju odredbe članka 79. stavka 4. ZUS-a. S obzirom da, prema ocjeni ovog Suda, zahtjev zainteresirane osobe u predmetnom slučaju nije osnovan jer u odgovoru na tužbu zainteresirana osoba ne ističe razloge koji bi bili od utjecaja na ishod upravnog spora pa je stoga odlučeno kao pod točkom II. izreke ove presude.

Odluka o objavi presude (točka III. izreke) donesena je na temelju odredbe članka 14. stavka 8. ZEK-a.

U Zagrebu, 30. siječnja 2019.

Predsjednica vijeća:
Sanja Štefan, v.r.

Za točnost otpravka – ovlašten službenik

Tanja Nemčić

REPUBLIKA HRVATSKA
HRVATSKA REGULATORNA AGENCIJA
ZA MREŽNE DJELATNOSTI

Primljeno:	21.5.2019. 9:05:28	
Klasifikacijska oznaka	Org. jed.	
034-07/18-01/98	376-08	
Urudžbeni broj:	Pril.	Vrij.
437-19-3	spis	0

d2278188